

SCHELLEN IN DE LITERATUUR

Berichten over mollusken in de pers laten nogal eens te wensen over wat betreft hun betrouwbaarheid en wetenschappelijk gehalte. Het is daarom wel aardig, als er ook eens op andere manier over schellen gesproken wordt. Onderstaand fragment is ontleend aan Schildt: "In Odysseus' kielzorg" en werd geschreven naar aanleiding van een bezoek aan het antieke theater van Epidaurus.

Gebouwen zijn te vergelijken met de schellen van weekdieren, vaste materialisaties rondom het leven, dat ze vormt - want het is het weke lichaam van de slak, dat de groei en de windingen van de schelp bepaalt; op dezelfde wijze zijn de door de spade van de archaeoloog blootgelegde gebouwen een pendant van de lege schellen op het strand, de versteende begrenzingen van een sedert lang verdwenen leven, dat er niettemin nog als een zingend geruis in na vertoeft. Tempels gebouwd voor vergeten goden, graven uitgehouwen voor tweevoudig gestorven geslachten - door de storm opgewoelde schellen, door toeval uit de zee der tijden aan land geworpen. Maar is er onder deze schellen wel één, die sterker ruist dan het antieke theater ?

Het lied van een tempel kan dieper van toon zijn, dat van een villa in Pompeji of op Delos betoverender, maar wat betreft spontane suggestieve kracht gaat er niets boven deze om een ledige ruimte gebouwde halve cirkels, deze concentrische banken tegenover een toneel, waarop niets meer gebeurt.

(Göran Schildt: In Odysseus' kielzog, derde druk, 1955; uitg. N. Kluwer-Deventer; Contact - Amsterdam. (p. 151)).

R.M. van Urk